

СРЕЩА

Открихъ стѣпкитѣ ти въ пѣсѣка, и за да стигна по-скоро,
тичахъ и затѣвахъ до колѣне, и падахъ отъ умора, —
а като се изкачихъ на хѣлма — извикахъ удивена,
сякашъ прѣвъ пѣтъ те видѣхъ въ тази вечеръ незабвенна:

Изпълваше цѣлия хоризонтъ — тъй голѣмъ ми се стори —
стѣпилъ на брѣга, а коситѣ въ облацитѣ горе.
И когато ме съзрѣ и вдигна ржцетѣ си къмъ мене —
искаше да обгърнешъ сякашъ цѣлата вселена . . .

Чуй биенето на сърцето ми, вижъ сълзитѣ въ очитѣ,
и знай — никой до сега не ме е прегърналъ така,
никого до днесъ и азъ не съмъ прегърнала — така. —

И ако радостта ми въ този мигъ натегне на везнитѣ,
и Богъ поиска да скжси нишката на днитѣ ми, —
като за висша милость — ще простра къмъ Него ржка.